

[Poul Schlüter.]

reglen have to uønskede virkninger. For det første vil det medføre en fejlorientering af befolkningen i bedømmelsen af Danmarks virkelige opgaver og muligheder i udenrigspolitikken. For det andet vil det reducere udlandets respekt og graden af seriøsitet i Danmarks udenrigspolitik og dermed mindske vore muligheder for realpolitisk indflydelse, når problemerne virkelig skal og kan løses.

Det konservative folkeparti kan ikke tilslutte sig dette forslag til folketingsbeslutning. Naturligvis er det utilfredsstillende og beklageligt, at der stadig ikke 22 år efter Potsdamoverenskomsten, som udskød den endelige fastlæggelse af Polens vestgrænse til den endelige fredsslutning, er en fredstraktat i sigte; men det er en sådan fredstraktat — eller en samlet europæisk sikkerhedsordning etableret på anden måde — man må håbe på og arbejde for. Regeringen har efter min opfattelse med sin tiltrædelseserklæring sagt det, som kan og bør siges på nuværende tidspunkt, med synspunktet om, at regeringen vil virke for tilvejebringelsen af en samlet europæisk sikkerhedsordning, der imødekommer alle europæiske landes ønske om sikkerhed og indbefatter en løsning af Tysklandsspørgsmålet, der anerkender det tyske folks ønske om selvbestemmelse og genforening. Det konservative folkeparti støtter fuldt ud regeringen i denne målsætning. Jeg har forstået, at regeringen senere har instrueret den danske ambassadør i Bonn om over for den vesttyske regering at uddybe tiltrædelseserklæringens indhold, og at ambassadøren med hensyn til Oder-Neisse grænsen har tilkendegivet, at den danske regering har den opfattelse, at fremtidige forhandlinger om en samlet løsning naturligt tager udgangspunkt i de faktisk kendte grænser. Med hensyn til spørgsmålet om Østtysklands status forstår jeg, at man har tilkendegivet, at også denne efter dansk opfattelse må indgå i en samlet løsning af Tysklandsspørgsmålet.

Mit parti kan tiltræde dette synspunkt. Der er intet, der taler for, at det kan føre til noget nyttigt, at Danmark tager blot en eller to enkeltheder, hvor vigtige de så end er, ud af den samlede sammenhæng. Det ville efter vor opfattelse snarere end fremskynde forsinke løsningen af hele det problemkompleks, der knytter sig til det delte Tyskland; det ville måske endda afgørende blokere mulighederne for en tysk genforening, hvordan man så end tænker sig formen derfor.

I øvrigt vil jeg gerne sige til ordføreren for forslagsstillerne — og hr. Per Hækkerup var inde på noget lignende — at hr. Gert Petersens initiativ giver det indtryk, at han slet ikke har bemærket — eller i alt fald ikke villet værdsætte — den bevægelighed, Bonnregeringens politik i de senere år har været genstand for. Ikke mindst efter dannelsen af Kiesinger-Brandt regeringen er det blevet ganske tydeligt, at koalitionsregeringen gør sig store anstrengelser for at forbedre forholdet såvel til Østtyskland som til de østeuropæiske stater. Hallsteindoktrinen er i alt fald blevet stærkt modereret. Vesttyskland har oprettet diplomatisk forbindelse med Jugoslavien fuldt ud og samtidig stadig stærkere diplomatisk og handelsmæssig kontakt med andre østeuropæiske lande. Det kan ikke have undgået hr. Gert Petersens opmærksomhed, at flere østeuropæiske stater og måske især Østtyskland har reageret påfaldende og beklagelig køligt over for denne vesttyske nyorientering. Det er i virkeligheden tegn på eller antydninger af indrømmelser og koldfrontsoptøning østfra, vi i dag med rette må spejle efter og samtidig forsøge at inspirere. Det er mit indtryk, at langt den største del af den tyske offentlighed har givet tilslutning til Bonnregeringens initiativer gennem det sidste år. Det er der stor grund til at notere med tilfredshed; for at spørgsmålet om Østtysklands status og Polens vestgrænse giver grundlag for helt andre og kraftige stemninger i den tyske befolkning end f. eks. i den danske,